

Publicerad 2017-11-21 12:21 av Lena Själsöga Keijser
släckta

böjd

med ansikte intill

bröst

moln

stigna ur

mognad

släpper solstrimmor genom

blyinfattat glas

dammoln reser ur vindskammars

öppnade

lock

förvånad ser hon

huden skimra toner

en kvinna dansar i äng

en vind löser hennes ebenholtshår

till

böljande mantel

korpen svävar

visdom

i kammaren

med de

släckta rutorna

brinner salvia

tänd av stäppens blå

slingor når takets slutna

öppnar

takvingar

lyfter

jag hör dem ploga åkrarnas träda

dunmjuka smälter i möte med hud

hur kan det ske

huden är

kall

allt

släckt

jag lägger mina ögon i natten

viskar låt mig andas

se det jag inte ser

saknaden

av det jag inte ser

håller

mig gisslan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten